

10 let CEVRO: sociální inženýrství nebo přirozený vývoj?

26.října 2009 Miroslav Škaloud

Četli jsme v CEVROREVUE před 4 lety

Úvaha o zřízení Evropského institutu pro rovné postavení žen a mužů je dokladem stálých ústupků, které myšlenka evropské integrace v posledních letech či desetiletích musela projevovat silám evropské levice. Z hlediska původních cílů Evropské unie se přitom pochopitelně jedná o druhořadou záležitost, naprosto nepotřebnou (spíše kontraproduktivní) k dosažení opravdu fungujícího vnitřního trhu a hospodářské prosperity v Evropě.

V době, kdy je už zcela zřejmé, že k udržení společenského blahobytu je především potřeba snížit míru administrativní zátěže a posílit důraz kladený na ekonomický růst, tak levicové strany ve svém zoufalství vytahují z ideologického šatníku další projekt, který by sloužil k vytváření nových omezení, jež by bylo možno klást do cesty svobodnému rozhodování občanů členských států Evropské unie.

Návrh na zřízení Evropského institutu pro rovnost pohlaví naprosto opomíjel skutečnost, že otázka rovnosti mužů a žen je záležitostí přirozeného vývoje, který je v evropských zemích odlišný. Švédská „genderová politika“ se liší od italské či irské, a snaha je zglajchšaltovat od rýsovacího prkna připomíná neblahé zkušenosti se sociálním inženýrstvím dob nedávno minulých. Takovýto pokus je navíc v přímém rozporu se základním stavebním pilířem Evropské unie, principem subsidiarity, který říká, že Evropské společenství vyvíjí činnost jen tehdy a potud, když „cíle navrhované činnosti nemohou být uspokojivě dosaženy členskými státy a mohou být z důvodu rozsahu či účinků navrhované činnosti lépe dosaženy Společenstvím.“ To skutečně není tento případ. Politika rovnosti je navíc vždy věcí navýsost politickou – jak by ji mohla utvářet Evropská unie, když ani nezná standardní mechanismy soutěže politických stran a právní předpisy zde přijímá orgán složený z ministrů vlád členských států?

Otázka zajištění rovnosti občanů před zákonem tak nadále musí být řešena členskými státy – zatímco levice bude vytvářet nové instituce a formulovat zákazy a kvóty, pravice nikdy nebude předepisovat, kolik procent žen musí chodit do zaměstnání a kdo se bude starat o děti. To je věcí svobodného rozhodnutí každého jednotlivce, každé rodiny. Vzhledem k demografickému úpadku, který Evropě hrozí, je mnohem potřebnější uvažovat spíše o vhodných mechanismech podpory rodin s dětmi než vytvářet nové obskurní instituce, a to navíc na evropské úrovni, vzdálené konkrétním potřebám občanů.

Vyšlo v článku „Potřebujeme Evropský institut rovnosti pohlaví?“ v CEVRO Revue 4/2005